

Погоня

Володимир Підпалий

То не сорочий галас у небі –
на вороних Кончак із Гзаком
слідами Ігоря копитять лунко.

Все причаїлось, наче пропало:
мовчать сороки й гайвороння,
лиш полоз поповзом повзе по тирсі.

Князя на стежку дятли наводять,
а солов'їні рулаки радо
в калинах воленьку вольну віщують...

Ось тоді й каже Гзак Кончакові:
“Коли вже близько гніздечка сокіл,
то хоч соколича його забиймо”.

На що Кончак, мов не почувши,
йому відказує: “Коли вже сокіл
утік на волю, то треба дбати нам,

щоб соколя він не взяв з собою;
сплетімо, хане, путо надійне –
дівчину красную вкиньмо до клітки...”

Відповідає Гзак Кончакові:
“То – добре путо, але я певен,
як соколенку підкинуть дівчину,

то позбиткуєм – ані соколя,
ані дівчиці у нас не буде
ще й повиколують нам очі птиці
у полі ріднім у Половецькім...”